

רַבִּי חֲנִינָא בֵּר
בֵּר פִּפְּא
וְעֵמּוּד הָאֵשׁ

סִיפּוּר מִפְּלֵא מֵהַגְמָרָא
עַל אֶהְבֵּת תּוֹרָה, עֲנּוּה,
וְקִשּׁוֹר עֶמֶק אֶל הַנֶּשֶׁם.

מִי הָיָה רַבִּי חֲנִינָא?

צָדִיק עָצוּם שָׂאֵהָב אֶת הַשֵּׁם בְּכָל לִבּוֹ,
לְמַד תּוֹרָה יוֹמָם וּלְיָלָה וְהִתְפַּלֵּל
וְהִתְפַּיֵּל לְבוֹרָא עוֹלָם.

תּוֹרָה: מַחְשְׁבוֹת תָּמִיד עַל דְּבָרֵי קִדְּשָׁה.

אָמוּנָה: לֵב מָלֵא בְּאַהֲבָה לַשֵּׁם.

מִצְוֹת: יָדִים שֹׁעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים.

נְשִׁיחוּ נְשִׁיחַ הַנֶּשֶׁם

כְּנִשְׁהֲגִיעַ זְמַנּוֹ שֶׁל רַבִּי חֲנִינָא לַעֲלוֹת
לְשָׁמַיִם, הַנֶּשֶׁם שֶׁשָּׁלַח אֵלָיו אֶת
מַלְאָךְ הַמָּוֶת.

בְּגִלְלֵי שְׂרַבִּי חֲנִינָא הָיָה קְדוֹשׁ כָּל כָּךְ,
הַמַּלְאָךְ הָיָה כְּמוֹ חֵבֶר קָרוֹב שְׁלוֹ
לְמוֹ אֵךְ טָרוּ שְׁלוֹ (שׁוֹשְׁבִינוֹ).

הַנֶּשֶׁם צִוָּה עַל הַמַּלְאָךְ:
"לֵךְ עֲשֵׂה לוֹ רְצוֹנוֹ!"

בִּקְשָׁה מִיַּחַדַּת מַהֲמַלְאָךְ

הַמַּלְאָךְ נִגְלָה אֵלָיו, וְרַבִּי חֲנִינָא בִּקֵּשׁ
דָּבָר אֶחָד יָחִיד:

"הַנִּיחֵנִי שְׁלוֹשִׁים יוֹם
עַד שְׁאַחֲזֹר עַל תְּלֻמוּדִי!"

הוא לא ביקש כֶּסֶף או חֲפָשָׁה. הוא
רָצָה זְמַן כְּדִי לַחֲזֹר עַל כָּל הַתּוֹרָה
שֶׁלָּמַד לִפְנֵי שִׁפְגֵּשׁ אֶת הַשֵּׁם!

אַשְׁרֵי מִי שֶׁבָּא לְכָאן וְתַלְמוּדוֹ בְּיָדוֹ

מִדּוּעַ בִּקֵּשׁ דּוֹקָא תוֹרָה? כִּי תוֹרָה הִיא הַדָּבָר הַיָּחִיד שֶׁלּוֹקָחִים אֶתָּנוּ!

רְכוּשׁ גִּשְׁמִי – נִשְׁאָר
תָּמִיד בְּעוֹלָם הַזֶּה.

תוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים – עוֹלָם אֶתָּנוּ
יְשִׁירוֹת לְכֶסֶף הַכְּבוֹד וְלִשְׂמִים.

שְׁלוֹשִׁים יָמֵי הַכֶּנֶה רוֹחֲנִית

הַמִּלְאָךְ הַסִּכִּים וְעֶזְב. כֹּל יוֹם שֶׁל רַבִּי חֲנִינָא הָיָה מְלֵא בִקְדֻשָּׁה עֲצוּמָה.

יום א': מתפלל
בְּכוֹוֶנָה עֲמוּקָה.

יום ט"ו: חוזר בְּשִׁמְחָה
עַל כָּל דֶּף בִּגְמָרָא.

יום ל': מוכן וְטָהוֹר
לַעֲלוֹת לְגַן עֵדֶן.

הַמַּסַּע לְגַן עֵדֶן מִתְחִיל

אַז הוֹסִיף רַבִּי חֲנִינָא בִּקְשָׁה שְׁנִיָּה:
"תֵּן לִי אֶת סִכִּינָךְ, שְׁמָא תִּבְעֵתְנִי
(תִּפְחִיד אוֹתִי) בַּדֶּרֶךְ."

לְאַחַר שְׁלוֹשִׁים יוֹם, חָזַר שְׁלִיחוֹ שֶׁל הַשֵּׁם.
רַבִּי חֲנִינָא בִּקֵּשׁ: "הֲרֵאֵנִי אֶת מְקוֹמִי בְּגַן
עֵדֶן!" וְהַמֶּלֶךְ עָנָה: "טוֹב".

הַמִּלֶּאָה מְסַרְב וְנִזְכֵּר בְּעֶבֶר...

הַמִּלֶּאָה לֹא הִסְכִּים לָתֵת אֶת סִכְיִנו
(הַכּוֹחַ שֶׁלוֹ).

הוא נִזְכֵּר בְּמַשְׁהוֹ שֶׁקָּרָה לוֹ בְּעֶבֶר וְשָׂאָל:
"כַּחֲבִירְךָ אֵתָה רוֹצֶה לַעֲשׂוֹת לִי!?"

הַמִּלֶּאָה פָּחַד שֶׁרַבִּי חֲנִינָא יַעֲשֶׂה מָה
שֶׁעָשָׂה רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן-לֹוי – שֶׁנִּכְנַס חַי
לְגַן עֵדֶן וְלָקַח אֶת כָּחוֹ שֶׁל הַמִּלֶּאָה!

מבחן המסירות העצומה!

רבי חנינא טען: "הבא ספר תורה וראה, כלום יש דבר שלא קימתי?!
אך המלאך שאל: "האם היית במדרגתו של רבי יהושע?"

רבי חנינא

רבי יהושע

למד תורה בקדושה

קיים את כל המצוות

הסתכן בחייו וישב ללמד עם אנשים
במחלות קשות ומדבקות (בעלי ראתן)

✓✓ מסירות נפש!

נֶאֱסַף אֶל אֲבוֹתָיו בְּקִדּוּשָׁה עֲלִיוֹנָה

אֵף עַל פִּי שְׁהַמְלֵאךְ צֶדֶק, רַבִּי
חֲנִינָא עֲדִין הָיָה קָדוֹשׁ וְטָהוֹר
מְאֹד. כֹּאשֶׁר הוּא נִפְטָר מִן
הָעוֹלָם וְנִשְׁמָתוֹ עָלְתָה לַישׁם,
לָרֶת לַישׁם, קָרָה פֶּלֶא נָדִיר...
שְׁהַנְשִׂאִיר אֶת כָּל חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל
בְּהֶלֶם!

פְּתָאוֹם – "הַפְּסִיק מְלַמְעָלָה
עֲמוּד אֵשׁ בֵּינוּ וּבֵין הַבְּרִיּוֹת"
(הָאֵשׁ יֵצֵא מִחִצָּה וְהַפְּרָדָה).

אֹר אֱלֹקִי: סִימָן
אֲדִיר מֵהֶשֶׁם לְגָדֹל
הַקִּדְשָׁה שֶׁל הַנִּפְטָר.

עֲמוּד שֶׁל אֵשׁ יֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם!

יָחִיד בְּדוֹר: גַּם כָּזֶה אֵינוֹ קוֹרֶה
תָּמִיד! "אֵין עֲמוּד אֵשׁ מִפְּסִיק אֶלָּא
לְיָחִיד בְּדוֹר אוֹ לְשָׁנִים בְּדוֹר!"

איך נתקרב לצדיק?

האנשים רצו לגשת אך עמוד האש
האש חסם אותם.
קרוב אצלו רבי אלכסנדר וביקש:

"עשה בשביל כבוד
תלמידי חכמים!"

(בקשה שהאש תזוז לכבוד הרבנים
שרוצים ללוות את הצדיק).

ומה קרה? לא השגיח!
האש לא זזה כלל.

בַּקְשׁוֹת נּוֹסְפוֹת אֶל מָקוֹם מְנוּחָתוֹ

רַבִּי אֶלְכָּסָנְדֵּרִי נֶסֶה שׁוּב.
אוֹלֵי הַזְּכוֹת שֶׁל הַמְּשַׁפָּחָה
תַּעֲזֹר לְהַזִּיז אֶת הָאֵשׁ?

"עֲשֵׂה בְּשִׁבִּיל כְּבוֹד
אָבִיד!"

אָבֵל גַּם עֲכָשׁוּ – לֹא הִשְׁגִּיחַ!

הַסִּבֵּר: עֲמוּד הָאֵשׁ נִשְׁאַר בְּמָקוֹמוֹ.
רַבִּי חֲנִינָא לֹא חִפֵּשׁ כְּבוֹד לְאָף אֶחָד,
הֵכֵל רַק לְכְבוֹד הַשֵּׁם אֶחָד!

הַעֲנוּה שֶׁל הַצַּדִּיק (הַסּוֹף הַמִּפְתִּיעַ)

לְבִסּוֹף, זָעַק רַבִּי אֶלְכַּסְנֵדְרִי:

“עֲשֵׂה בְּשִׁבִּיל כְּבוֹד”
עֲצָמְךָ! – וּמֵייד נִסְתַּלֵּק וְעָלָה
עֲמוּד הָאֵשׁ לַשָּׁמַיִם!

לָמָּה? כִּי רַבִּי חֲנִינָא הָיָה כָּל כֶּךָ עָנוּ.
כְּשֶׁאָמְרוּ שֶׁהָאֵשׁ עוֹשָׂה לוֹ עֲצָמוֹ
כְּבוֹד, הוּא סָלִיד סֵלִיק אוֹתָהּ.
צַדִּיק אֲמַתִּי בּוֹרַח מִכְּבוֹד וְעוֹשָׂה
הַכֹּל מֵאַהֲבַת הַשֵּׁם עֲצוּמָה!

מַה לְמַדְנוּ מֵרַבִּי חֲנִינָא בַּר פָּפָא?

ספור זה מהגמרא נותן לנו שלושה יסודות לחיים קדושים:

1. תורה היא חיים:
אשרי מי שבא לשמיסה
לשמים והתורה בידו.
זה האוצר האמתי שלנו!

2. אהבת השם:
גם לפני מות, מתפללים
מתפללים ודובקים בשם.
עמוד האש הוא סימן
לאהבת השם לבניו.

3. ענוה אמתית:
אנו לא לומדים ועושים
מצוות מצוות בשביל כבוד
מאנשים, אלא רק כדי לעשות
נחת רוח לבורא עולם!

